

OLÁH ANDRÁS VERSEI

tévedés

mióta együtt alszunk alig álmodok
(mindig attól félttem hogy álmunkban
elkerüljük egymást) továbbállni nincs erőm
a könnyek nedves barázdákat
hagynak átrajzolt arcodon
nyelvemen elvéreznek a megskalpolt szavak:
„veled leszek miként a bűntudat...” –
még bocsánatot kérni sem tudok
hiába kérdeznél újra
zúgó fejjel másnapos fák alatt kuporgok
fájsz... torkig vagyok...
az időből kifogytunk végleg
keveset beszélünk
lenyomatunk árván lóg a levegőben
utolsó tolvajod vagyok
pedig volt idő mikor tán megérdemeltelek

barikádok

az utcán bóklásztunk
bámultuk sután a befelé könnyező esőt
falevelek tapadtak a nedves aszfalthoz
lélegzetvisszafojtva álldogáltunk
egy félszeg kapualjban
nem nézted jó szemmel esetlenségemet
minden pillantásod komplett vádirat
lélegzetedbe kapaszkodtam
mégis elmulasztottalak...
este egy kávézó teraszán ücsörögtünk
összereztek az üres csészék
ahogy a szád elé kaptad a kezéd

filmszakadás: lustán feslik a varrás
– minden szerelemben kell ennyi disszonancia –
ha barikádok emelkedtek is közöttünk
te szégyenlősen elrejtőztél féltékeny szorításomban
és tudtam: elkísérsz engedelmesen akkor is
ha rossz leszek s belőlem elfogysz majd egészen

SZÖLLŐSI MÁTYÁS VERSEI

Feltétel nélkül

Anyámnak

Így szeretném én is, csak mondani,
mondani, s lassan a végére érni.
Nem azon megszokással magyarázva...
Úgy mindkettőnk feltételekkel érti

csak. Ironizál bennünk, az a nem tudom;
sötétség, egy négyzetméternyi pátosz.
Hogy magyarázható, hogy nem jutunk
tovább, ki-ki eljutva önmagához,

majd vissza? Ugyanazok a körök
és látom, hogy ugyanazok az érvek.
Az egymásra hajtogatott sebek,
a mindkettőnknek *tehetetlen* évek,

tulajdonságok, melyek nem egyenlők,
az együttműködés teljes hiánya.
Egymásra csapódó indulatok
egyre görcsösebb anatómiája

alkot. Bár, itt a szabályok adottak;
közeli húrok és közeli tervek,
hol meg nem kísérelt képletek nyomnak,
hogy nincs is vég, és még itt sincs a kezdet.

Otthon

„Anya, anya
ebben a sivatagban,
mért hagytaál itt, ebben a sivatagban?”
P. J.

1

Miféle nyomás alatt szűkül össze
annyira bármily csöppnyi értelem,
hogy a nyeldeklió nyomorúság körbe-
tűnődik gyanútlanul, mindenben?
Mert csak a düh, az érzelmek zsebemben
eddig kockára hajtott tájai
áldozatot keresve húznak engem
bosszúvá tágítva határait.
A gyilkos nem latolgat – olvasom.
De mégsem, hogy *barátod* ellen törjek.
Most felravatalozom otthonom,
bár tudom, a szabadság egyre szűkebb.
Számomra a bűnről beszélni
mindig is a legnagyobb nyomorúság;
hol ész dönget kapukat s reméli:
az ítélet enyhébb lesz, mint a vád.

2

Nyugodtan ülnöm tényleg nem lehet,
most jut eszembe, s látom,
milyen veszélyes ütközet jöhet
s benne egy mozdulásom,
akár valami csecsemőnek,
hisz nem tud szólni még,
szögein a veszélynek egyre
tudatlansággal ég
és csak tolnak egyre feljebb
az értetlen közök,
amit nem jár be semmi ember,
nem tölt ki semmi rög,
és az utalást csak e lomha
kis pillanatban értem;
miféle álmodt vártam én, ha
mi sosem voltunk ébren?

3

Mivel feltorlódik minden mögém,
leküzdhetetlen, hogy megértsem,
mi is zajlik, mi evődik be rég
a csakis engem megillető térbe.
Ott ül. És ezt mindig látni fogom,
hogyma nem leszek egyre bátrabb,
ő nem szégyenkezik megadni mindent
az én tulajdonomból, önmagának,
s valahogy mindig az az érzet
kerít be, hogy én vagyok a hibás.
Ha őt ölöm meg, vagy magammal végzek...
sem lesz csendes az elmúlás.
Valahol legbelül érzem az ízét
a húsának, amint jogom szétveti,
s talán ez jobb; csak ideiglenes lesz,
hogy anyám hiányom követeli.

BÁN OLIVÉR VERSE

Fél lábon

a párás ablakon
csak fényfoltok
amikor megállunk
csupán a mozdony zümmögését
meg azt hogy
személyvonat érkezik
Sátoraljaújhely állomásról
a második vágányra
a vonat tovább
nem közlekedik
utóbbit négyszer
mindegy
Miskolcig fél lábon is
a másik szilánkosra
tél van
most már egészen bizonyos

SZÉKELY GÉZA VERSEI

Kettős játék

Lászlóffy Csabának

Magam számára is sok(k) vagyok:
növesztek hát szavaimból
szárnyakat, hogy olykor-olykor
kirepülhessek önmagamból...

S vászon fehérjén alkotok,
színekbe szőtt, hites álmokat,
hogy legyen hova zuhannom,
ha visszanyesik szárnyamat.

2007. október 7.

Viszonylat

...ha valahol magamra
lelhetnék – beélném olyan
kevéssel... akár egy veréb-

csőrében is elférnék !
de a mindenmélységek rémség-
tekintete reám mered

a magasságok ezerarca
sóvárgón lesi arcomat
s nyakszírtemen bánat fészkel

fekete két szárnya lebben --

2007. április 3.

